

Sygn.akt III AUa 1929/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Bohdan Bieniek

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2014 r. w B.

sprawy z odwołania L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy L. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt IV U 397/13

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1929/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 25 stycznia 2013 roku, odmówił L. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył L. B.. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że leczy się od 1993 roku. Starał się również o rentę z tytułu niezdolności do pracy, ale bezskutecznie. Nie miał wówczas okresu składkowego uprawniającego do przyznania świadczenia. Obecnie ma 62 lata i przepracował 37 lat wykonując pracę fizyczną. Podkreślił także, że ma ukończoną jedynie szkołę podstawową. Szeroko opisał stan swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie wskazując, że w wyniku przeprowadzonego badania lekarskiego komisja lekarska ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Dlatego też nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. oddalił odwołanie. Sąd ten ustalił, że w dniu 28 maja 2001 roku wnioskodawca L. B., urodzony dnia (...), złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego z dnia 6 lipca 2001 roku, po rozpoznaniu: podejrzenia dyskopatii bez istotnego ograniczenia funkcji ruchowych, bez objawów ubytkowych i patologicznych oraz

choroby wieńcowej w wywiadzie, odwołujący nie został uznany za osobę niezdolną do pracy. Biorąc powyższe za podstawę Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 13 lipca 2001 roku odmówił L. B. prawa do wnioskowanego świadczenia. Ubezpieczony nie zgodził się z powyższą decyzją i wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie, który wyrokiem z dnia 7 grudnia 2001 roku, sygn. akt: IV U 4254/01, oddalił to odwołanie.

Dnia 2 listopada 2012 roku ubezpieczony ponownie złożył wniosek o ustalenie prawa do wskazanego świadczenia. Orzeczeniem komisji lekarskiej organu rentowego, po rozpoznaniu: choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa, nadciśnienia tętniczego oraz astmy oskrzelowej łagodnej, skarżący nie został uznany za osobę niezdolną do pracy. Ubezpieczony leczy się w poradni neurologicznej i chorób płuc oraz u lekarza rodzinnego.

Sąd pierwszej instancji uznał, że okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującego, w szczególności ustalenie czy L. B. jest osobą niezdolną do pracy. Wymagało to wiadomości specjalnych. Celem wyjaśnienia stanu zdrowia wnioskodawcy i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, kardiologa i pulmonologa – specjalistów z zakresu chorób, które zgłaszał odwołujący oraz wskazanych w zaświadczeniach o jego stanie zdrowia. Biegli lekarze: kardiolog i neurolog w opinii z dnia 24 kwietnia 2013 roku, po rozpoznaniu u skarżącego: choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, przebytej rwy kulszowej prawostronnej z objawami ubytkowymi oraz nadciśnienia tętniczego zredukowanego, uznali L. B. za osobę zdolną do pracy. W uzasadnieniu opinii wskazali, że choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa i jej następstwa pod postacią przebytej rwy kulszowej prawostronnej będą powodować okresowe obostrzenia wymagające leczenia, ale w ocenie biegłych nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy lub ograniczeń w zatrudnieniu. Podkreślili, że nadciśnienie tętnicze krwi jest prawidłowo leczone i zredukowane do normalnych granic. Podobnie biegły lekarz pulmonolog w opinii z dnia 30 lipca 2013 roku, po rozpoznaniu: astmy oskrzelowej przewlekłej epizodycznej, uznał wnioskodawcę za osobę zdolną do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że rozpoznana u skarżącego astma oskrzelowa upośledza sprawność ustroju w stopniu nieznaczny i nie powoduje niezdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 11 września 2013 roku odwołujący opisał stan swojego zdrowia wskazując, iż nie był właściwie leczony. Nie złożył przy tym żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych. Nie przedstawił również dodatkowej dokumentacji lekarskiej.

Opierając się na wskazanych ustaleniach Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie nie jest zasadne. Twierdzenie to oparł na przepisach art. 12, art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 ze zm.). Podkreślił, że z przepisów tych wynika, że ubezpieczony nie będący osobą niezdolną do pracy (całkowicie lub częściowo) nie może skutecznie starać się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu opinie biegłych są jasne, logiczne, pełne i zasługują na uwzględnienie. Zostały sformułowane po przeanalizowaniu historii chorób wnioskodawcy znajdujących się w aktach sprawy i rentowych. Biegli sporządzający wskazane opinie dokonali bardzo starannego wszechstronnego rozpoznania, a wydane orzeczenia uzasadnili. Zważywszy na charakter stwierdzonych u wnioskodawcy schorzeń, a także ze względu na jego wiek (62 lata) i przebieg pracy zawodowej (wnioskodawca wykonuje zatrudnienia jako pracownik budowlany), brak jest podstaw do kwestionowania zasadności powyższych opinii. Zostały one opracowane przez specjalistów w zakresie zdiagnozowanych u odwołującego chorób, którzy posiadają odpowiednie przygotowanie i doświadczenie zawodowe. W ocenie Sądu mogli oni obiektywnie ocenić stan zdrowia ubezpieczonego i jego niezdolność do pracy. W rezultacie Sąd podzielił opinie biegłych sądowych wskazujące, że rozpoznane u L. B. schorzenia nie powodują ograniczenia sprawności jego organizmu w stopniu pozwalającym na ocenę, że jest on osobą niezdolną do pracy. Tym samym odwołujący nie spełnia przesłanki koniecznej do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, określonej przepisem art. 57 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 12 ust. 2 lub 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Apelacje wniósł L. B..

W nieformalnym śródku zaskarżenia ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu apelacji opisał stan i przebieg swoich schorzeń (nawiązując do przebiegu zatrudnienia). Podkreślił, że nie zgadza się z opinią biegłych sądowych. Stwierdził, że w ostatnim okresie wykonywał zawodowo ciężkie prace fizyczne, gdyż tak musiał.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu Okręgowego co do opisanego przezeń stanu faktycznego, jak również podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten dokonał również trafnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999, nr 24, poz. 776, postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAPiUS 1998, nr 3, poz. 104).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych Sąd nie jest władny samodzielnie oceniać stanu schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, a tym bardziej, czy mają one wpływ na możliwość zarobkowania. W przedmiotowej sprawie biegli z zakresu neurologii i kardiologii rzeczowo i przekonująco uzasadnili twierdzenie, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. Ich zdaniem choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy, jak też nie ogranicza zdolności do pracy. Podobnie nadciśnienie tętnicze krwi jest zredukowane do normalnych granic. Wnioskodawca nie przedłożył żadnych dowodów mogących podważyć wskazane zapytanie. W rezultacie należało uznać, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd pierwszej instancji odpowiada wytycznym określonym w art. 233 § 1 k.p.c. Oznacza to, że zarzuty zawarte w apelacji, sprowadzające się do polemiki ze stanowiskiem biegłych, należało uznać za nietrafne. Okoliczność wykonywania przez odwołującego się w ostatnim okresie ciężkiej pracy fizycznej jedynie potwierdza prawidłowość ustaleń Sądu. Odnosząc się do apelacji, wypada podkreślić, że znaczny staż pracy, jak również rodzaj wykonywanej pracy nie ma wpływu na prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Dochodzone świadczenie nie jest uzależnione od tych okoliczności. Dlatego Sąd Apelacyjny zgodnie z przepisem art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.